

РЕШЕНИЕ

№ 39535

гр. София, 13.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова

при участието на секретаря Стаменка Симеонова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7458** по описа за **2026** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), чрез юрисконсулт Д., против Решение № 1398/22.04.2026 г., постановено по АНД № 3265/2026 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, /НО/ 93 състав, с което е отменен ЕФ № [ЕГН]/30.01.2023 г. за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП), с който на „ЛОГИКОРП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лева/1278.23 евро за административно нарушение по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. ал. 3, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП и е предвидено заплащане на дължимата такса по чл. 10б, ал. 5 от ЗП в размер на 71 лева.

В касационната жалба са изложени твърдения за незаконосъобразност на постановеното решение от въззивния съд. Посочва се, че неправилно е прието, че в процесния ЕФ липсва яснота относно обективни елементи от състава на нарушението. Поддържа се, че производството по издаване на ЕФ за незаплатена пътна такса има своя специфика и е базирано на електронната обработка на този вид нарушения, като съдържанието на ЕФ е нормативно определено в чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП и процесният ЕФ съдържа всички задължителни реквизити. Оспорва се и изводът на СРС, че законодателят не е предвидил възможност за ангажиране на административнонаказателната отговорност по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП чрез издаване на ЕФ. Посочва се, че чл. 189ж от ЗДвП следва да се тълкува систематично с останалите разпоредби на ЗДвП, уреждащи установяването и

санкционирането на нарушенията, свързани с незаплащане на дължимите пътни такси, включително с разпоредбите на чл. 167а от ЗДвП. Позовава се на съдебна практика на административни съдилища. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на ЕФ.

В съдебното заседание, касаторът, не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, не изпраща процесуален представител.

СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба и моли същата да не бъде уважена.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

СРС правилно е установил фактическата страна на спора, като е приел, че на 30.01.2023 г. в 17:19 часа посредством електронната система за събиране на пътни такси е установено движение на ППС - товарен автомобил влекач „Д. ХФ 480 Ф.“, с регистрационен номер В 6962 НТ, с технически допустима максимална маса 27 000 кг, брой оси 3, екологична категория ЕВРО 6D, без ремарке, по път А-6, км 60+705, в [община], с посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа. За посоченото ППС системата не е отчела валидна маршрутна карта или валидна тол декларация за преминаването, поради което е прието, че изцяло не е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. Нарушението е установено с устройство № 10191, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси. Собственик на ППС е „ЛОГИКОРП“ ЕООД, представлявано от Н. Ц. Б..

За да отмени оспорения ЕФ въззивният съд е приел, че от датата на извършване на нарушението - 30.01.2023 г., до връчването на ЕФ на 05.02.2026 г. е изтекъл тригодишният срок на относителната погасителна давност, без по делото да са установени действия, довели до нейното прекъсване. Наред с това е приел, че описанието на нарушението не съдържа достатъчна яснота относно част от обективните му елементи, тъй като не е посочено конкретното разстояние и точките от пътният участък, за които не е заплатена дължимата тол такса. СРС е изложил и съображения, че към датата на процесното нарушение разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП е предвиждала възможност за издаване на електронен фиш за нарушение по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, поради което административнонаказателната отговорност не е могла да бъде ангажирана по този ред.

Касационната инстанция споделя крайния извод на СРС за незаконосъобразност на оспорения акт. Правилен е и изводът за изтекла относителна погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите относно обстоятелствата, изключващи отговорността, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс. Давността е материалноправен институт, с изтичането на която се погасява възможността на държавата да реализира административнонаказателната отговорност на лицето. По силата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК приложимият в случая давностен срок е три години. Съгласно чл. 81, ал. 2 от НК давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване, и то само спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, като след свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нов давностен срок. Процесното нарушение е извършено на 30.01.2023 г., а електронният фиш е връчен на „ЛОГИКОРП“ ЕООД на 05.02.2026 г. От доказателствата по административнонаказателната преписка не се установява в периода между извършване на нарушението и изтичане на

тригодишния давностен срок да е било предприето действие на надлежен орган спрямо санкционираното дружество, което да е годно да прекъсне течението на давността по смисъла на чл. 81, ал. 2 от НК. Следователно към датата на връчване на ЕФ тригодишната относителна погасителна давност вече е била изтекла. При липса на установено прекъсване на давността в посочения период правото на държавата да реализира административнонаказателната отговорност на дружеството е погасено. Обстоятелството, че в касационната жалба липсва конкретно оплакване срещу този извод на въззивния съд, не освобождава касационната инстанция от проверката му, доколкото съгласно чл. 218, ал. 2 от АПК за съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно. При извършената проверка съдът приема, че изводът за изтекла относителна погасителна давност е правилен и представлява самостоятелно основание за отмяна на електронния фиш. При установено изтичане на относителната давност не е необходимо да се изследва дали е изтекъл и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 от НК.

Наред с изложеното, ЕФ е незаконосъобразен и поради реда, по който е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството.

Отговорността на „ЛОГИКОРП“ ЕООД е ангажирана за нарушение на чл. 102, ал. 2 вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, в относимата към датата на нарушението редакция, предвижда наказание за собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП. Съгласно последната разпоредба се заплаща такса за изминатото разстояние - тол такса за пътни превозни средства по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, като заплащането ѝ дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък. Изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси.

Съгласно чл. 187а от ЗДвП, в относимата редакция, при установяване на нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3б от ЗДвП в отсъствие на нарушителя се счита, че пътното превозно средство е управлявано от собственика му, а в случаите, в които в свидетелството за регистрация на пътното превозно средство е вписан ползвател - от ползвателя, освен ако бъде установено, че пътното превозно средство е управлявано от трето лице. Нормата на чл. 187а, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че ако собственикът на пътното превозно средство е юридическо лице или едноличен търговец, за допускане движението на пътното превозно средство, без да са изпълнени задълженията по установяване размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, на собственика се налага имуществена санкция, като за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП размерът ѝ към датата на нарушението е 2500 лева, каквато именно е наложена на дружеството.

Настоящият състав на АССГ споделя и извода на СРС, че към момента на извършване на процесното нарушение законодателят не е предвидил възможност административнонаказателната отговорност за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП да бъде реализирана чрез издаване на електронен фиш.

Според чл. 189е, ал. 1 и 2 от ЗДвП, в приложимата към процесното нарушение редакция, актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност. При установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от ЗП, а когато актът се съставя в отсъствие на

нарушителя, тази възможност се предоставя с връчването му.

В чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията му към 30.01.2023 г., при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Нормата не е включвала нарушенията по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП.

Едва с изменението на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, обнародвано в ДВ, бр. 13 от 13.02.2024 г., след думите „чл. 179, ал. 3“ е поставено тире и е добавено „3б“, с което изрично е разширено приложното поле на електронния фиш и по отношение на нарушенията по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Процесното нарушение е извършено на 30.01.2023 г., т.е. преди влизане в сила на посоченото изменение.

Не се споделя доводът на касатора, че възможността за издаване на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП следва да бъде изведена чрез систематично тълкуване на разпоредбите на чл. 167а от ЗДвП и останалите норми, свързани с функционирането на електронната система за събиране на пътни такси. Разпоредбите на чл. 167а от ЗДвП уреждат правомощията на Агенция „Пътна инфраструктура“ при осъществяване на контрол върху заплащането на съответните пътни такси чрез електронната система, включително създаването на доклади за установените нарушения, съхраняването на информацията и правомощията на определените длъжностни лица. Тези норми обаче не определят самостоятелно процесуалния ред, по който за всяко отделно нарушение може да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност. Поради това разпоредбите, уреждащи правомощията на административния орган и функциите на електронната система, не могат да заместят липсващото към момента на нарушението изрично законово основание за прилагане на специалния ред по чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП спрямо нарушение по чл. 179, ал. 3б от същия закон.

Разпоредбата на чл. 46, ал. 3 от ЗНА не допуска наказателна, административна или дисциплинарна отговорност да бъде обосновавана по аналогия. При реализиране на административнонаказателната отговорност законовата уредба следва да бъде ясна и недвусмислена и не може чрез разширително тълкуване да се разширява приложното поле на норма, предвиждаща специален ред за санкциониране. След като към 30.01.2023 г. чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП не е включвал нарушенията по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, административнонаказателната отговорност за процесното нарушение не е могла законосъобразно да бъде реализирана чрез издаване на електронен фиш. Последващото изменение на разпоредбата от 13.02.2024 г. не може да обоснове законосъобразността на санкциониране за нарушение, извършено преди влизането му в сила.

Към изложеното следва да се съобрази и Решение на Съда на Европейския съюз, шести състав, от 21.11.2024 г. по дело С-61/23, „Екострой“ ЕООД срещу Агенция „Пътна инфраструктура“. Предмет на преюдициалното запитване е национална правна уредба, предвиждаща имуществена санкция в размер на 2500 лева по чл. 187а, ал. 2, т. 3 вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП за нарушение на правилата относно заплащането на дължимата пътна такса.

С посоченото решение СЕС е приел, че чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че изискването за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможност за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на компенсаторна такса с фиксиран размер. Даденото от СЕС тълкуване е относимо

към настоящия спор, доколкото с процесния ЕФ административнонаказателната отговорност на „ЛОГИКОРП“ ЕООД е ангажирана именно по чл. 187а, ал. 2, т. 3 вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП чрез налагане на имуществена санкция във фиксиран размер от 2500 лева. Националната уредба в приложимата редакция не предоставя възможност размерът на санкцията да бъде индивидуализиран съобразно характера и тежестта на конкретното нарушение.

Предвид установените основания за незаконосъобразност на електронния фиш - изтеклата относителна погасителна давност и липсата към датата на нарушението на законова възможност за ангажиране на отговорността по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП чрез издаване на ЕФ, както и с оглед задължителното тълкуване, дадено от СЕС по дело С-61/23, останалите възражения на касатора свързани с твърдението, че описанието на нарушението е достатъчно разбираемо и реквизитите на ЕФ не биха могли да доведат до различен краен резултат.

Като е отменил електронния фиш, въззивният съд е достигнал до правилен краен резултат и постановеното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен съд София-град, XXVIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1398/22.04.2026 г., постановено по АНД № 3265 по описа на СРС, НО, 93 състав.

Решението е окончателно.